

и Флигнеръ само че той иска строго да се дължатъ Тракийтѣ отъ Илпритѣ. (Ethnolog. Entdeck. и пр. стр. 4). По културно-исторически съображения той не допуска, че Албанцитѣ, които никога не сж играли нѣкаква по значителна роля на балк. п-овъ сж могли, да прѣдизвикатъ такива голѣми аналогични промѣни въ три съвсѣмъ разнородни езика, като българския, гръцкия и ромънския. Тия измѣнения се дължатъ изключително на Тракийтѣ. Както се поменж, по-новата славистика счита за възможно, да се обяснятъ явленията, които ни занимаватъ, по чисто естественния пътъ на историческото развитие ¹⁾, при

se manifesta, nes ce tendinte pe jumatate realizate, adesea gresite chiar în acesta jumatatire“.... „Fenomenele, cari ii sînt comune cu româna si cu albanesa, nu sînt nici o data dar nici o data organice, ci i-au fost numai altoite pe din afara într'un mod stingaciu într'o epoca nu prè-departata, si acesta mai cu sêma sub influinta elementului român... „Articulul postpositiv fiind dара in limba bulgara o adevarata superfetatiune, un element fara consistinta si fara radacina, o evidente importatiune de putina durata, este mai mult decat probabil ca el s'a format anume dupa modelul articlului postpositiv român, caci relatiunile Bulgarilor cu Albanesii au fost tot-d'a-una mai restrînsе si mai unilaterale“.... „Dupa cum Bulgarii an împrumutat articlul dela Români, tot asa Tiganii l'au luat de la Greci.“ (Пом. сочинение стр. 648, 649, 652, 660). Всичко това би било хубаво, но има една малка спънка: послѣставниятъ члѣнъ сжествува и днесъ въ нѣкой руски нарѣчия, напримѣръ въ Олонецко. Хѣждю обаче не се намѣрва въ затруднение, да обясни това явление като продуктъ на скандиновско влияние, и специално на Варегитѣ. А заченкитѣ отъ послѣставенъ члѣнъ въ старобългарски паметници? Така щото въпросътъ за българския члѣнъ все не е окончателно рѣшенъ, както си мисли Хѣждю; при всичко това отъ сравнителната му студия на члѣннитѣ форми въ бълг., алб., влашккия, новогр., скандинавския езикъ, българскиятъ филологъ може доста нѣщо да научи.

Въ по-ново врѣме Гастеръ приписва разложението на черковно-слав., алб., ромънския и гръцкия езикъ на татарскитѣ българи.

Ср. Graeco-slavonic Literature стр. 143. „There is no other nation to whom we can ascribe this change but that of the Bulgarians, which made its appearance in so striking a manner about this time establishing a kingdom which flourished four centuries. The number of the Bulgarians could not have been inconsiderable, as on can perceive if one thinks of the numerous populations, whom they ruled. Besides they managed to keep alive their language about more than two centuries, although in a con inous struggle with other peoples and languages; and though it passed over in to these, yet not, as was previously thought, without leaving deep traces on them“. Сжщата мисль изказва Гастеръ и въ Грѣберовия „Grundriss der romanischen Philologie“ (Штрасбургъ 1886—1888). Вижъ отдѣла „Die nichtlateinischen Elemente im Rumänischen“, стр. 406

¹⁾ Ср. у насъ Л. Милетичъ „О слану и бугарскомъ језику“ Загребъ 1888 стр. 2 и слѣд. и по-рано „Члѣнътъ въ българския езикъ“ въ сп. пер. XXI—XXII 305—331. Отъ сжщ. „Старото склонение въ днешнитѣ български нарѣчия“ въ Сборникъ за нар. умотв., наука и кн.“ т. II. стр. 226 и сл.

Главниятъ Миклошичевъ доводъ, че въ бълг. езикъ сжщо като въ албанския и ромънския, члѣнътъ е суфигуванъ, не е доста убѣдителенъ, защото послѣставенъ члѣнъ иматъ и такива езици, които нѣматъ нищо общо съ тракийскитѣ нарѣчия: именно скандинавскитѣ. Такъвъ члѣнъ притежаватъ и арменскитъ и осетинскитъ езикъ, па и нѣкой персийски нарѣчия. Заченки отъ послѣстав. члѣнъ се забѣлзватъ още въ старобълг. езикъ и въ сегашнитѣ народни руски нарѣчия.

Че разлаганieto на българското склонение се дължи на самостоятни звукови промѣни това допусихъ най-сетнѣ и Миклошичъ (Starine III 150 при поводъ на Троянската притча): „Kao što se dakle kod romanskih jezika tumačeći ovu promjenu ne treba pozivati na Germane, . . . tako se i kod bugarskoga treba okaniti Arba-